

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/79/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319010653
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2319010653.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Martina Žovinca, v trestnej veci obžalovaného PhDr. W. A., nar. XX. D. XXXX v S., trvalé bydlisko G. XXXX/XX, B., pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 27. januára 2020, č. k. 1T/59/2019-190, na verejnom zasadnutí konanom 6. mája 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný PhDr. W. A. nar. XX. D. XXXX v S., trvalé bydlisko G. XXXX/XX, B.,
o d s u d z u j e

podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba na 2 (dva) roky.

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 27. januára 2020, č. k. 1T/59/2019-190, uznal obžalovaného za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že v období od júna 2017 do marca 2018 v herni CENTRUM na Fučíkovej 371, Sládkovičovo, ako konateľ spoločnosti Pedan s.r.o., IČO: 47 381 744, ktorá uvedenú herňu prevádzkovala, si neoprávnene ponechal na nezistený účel časť finančnej hotovosti z tržieb, ktorými disponoval na základe mandátnej zmluvy zo dňa 05.11.2013 medzi mandantom SLOV-MATIC, spol. s r.o. a mandatárom Pedan s.r.o. o zabezpečovaní činnosti umožňujúcej hráčom zúčastniť sa na videohrách na videotermináloch, ktorých držiteľom bol mandant, a to v júni 2017 si ponechal sumu 9 075,25 €, v júli 2017 sumu 5 113,83 €, v auguste 2017 sumu 6 573,37 €, v septembri 2017 sumu 10 501,80 €, v októbri 2017 sumu 1 059,24 €, v novembri 2017 sumu 5 783,81 €, v decembri 2017 sumu 8 403,71 €, v januári 2018 sumu 6 892,51 €, vo februári 2018 sumu 7 613,58 € a v marci 2018 sumu 1 456,40 €, čím poškodenému SLOV-MATIC, spol. s r.o., IČO: 17 314 712, po započítaní zmluvnej odmeny spôsobil škodu v celkovej výške 13 321,01 €. Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 213 ods. 2 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že spoločnosť SLOV-MATIC (ďalej aj ako poškodený) ako mandant bol oprávneným držiteľom videoterminálov, a tým aj peňazí do nich vložených, pričom obžalovaný ako mandatár bol povinný zabezpečiť odvody týchto peňazí na účet mandanta, za čo mu patrila zmluvná odmena.

Z predložených mesačných hárkov mal okresný súd za preukázané, že bol spôsobený v skutkovej vete uvedený rozdiel medzi tržbami a odvodmi. Napriek tvrdeniam obžalovaného súd nevidel dôvod pravdivosť týchto hárkov spochybňovať, keďže boli podpísané za obe zmluvné strany - je bezpredmetné, či ich za mandatára podpísal obžalovaný alebo ním poverená osoba (bod 3.5 zmluvy), ešte k tomu keď tá osoba je jeho družka. Okresný súd sa nezaoberal špekuláciami obhajoby o chybe či manipulácii počítadiel, keďže zostali iba v rovine špekulácii, bez akýchkoľvek dôkazov hoc i tým, že by obžalovaný kedykoľvek v priebehu trvania zmluvného vzťahu takéto niečo namietal. Z výpovedí svedkov W. a Z. bolo jednoznačne preukázané, že to bol práve obžalovaný, kto si tieto peniaze ponechal pre seba a neodviedol, keď im to sám pri riešení vzniknutej situácie uviedol. Tvrdenia obhajoby, že tie peniaze mohol zobrať z automatov ktokoľvek iný zostávajú podľa okresného súdu taktiež v rovine špekulácii, keď bolo preukázané, že technici nemajú prístup k peniazom, svedok W. nemá na takéto konanie motív, a ani podielu iného personálu nič nenasvedčuje. Obrane obžalovaného o tom, že on žiadne peniaze nezobral, ďalej odporuje druhá línia jeho obrany, že (aj keby tie peniaze zobral?) mu poškodený dlhuje peniaze za prerobenie priestorov a za vstupný kapitál, teda došlo z jeho strany k akémusi započítaniu. V konaní však nebola preukázaná existencia žiadnej dohody medzi obžalovaným a poškodeným, podľa ktorej mal poškodený platiť nejaké iné peniaze ako zmluvnú odmenu. Ani zo žiadnych právnych predpisov nevyplýva, akým titulom by sa mal poskytovateľ hracích automatov podieľať na prerobení priestorov vo vlastníctve obžalovaného. Výšku škody súd určil ako rozdiel neodvedených peňazí a zmluvnej odmeny, hoci sa núkal podľa okresného súdu aj výklad, že škoda zodpovedá čisto prisvojeným peniazom.

Okresný súd odmietol vykonať obhajobou navrhnutý výsluch technikov A. a N. a pracovníčky prevádzky W., keďže skutkový stav mal dostatočne preukázaný už vykonanými dôkazmi a z ničoho nevyplývalo, že by pri skutku boli prítomní.

Výrok o treste okresný súd odôvodnil tým, že obžalovanému za súdený čin mohol uložiť trest odňatia slobody v zákonnej sadzbe od 1 roka do 5 rokov, že u obžalovaného nezistil žiadne poľahčujúce, ale ani priťažujúce okolnosti, že vzhľadom na postoj obžalovaného, ktorý vinu vytrvalo odmietal a bol vnútorne presvedčený o tom, že mal na tie spreneverené peniaze nárok, nevidel okresný súd priestor na uloženie alternatívneho trestu ani podmieneného trestu odňatia slobody, a to aj s ohľadom na osobnostné predpoklady páchatelia podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., preto mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 6 mesiacov a na jeho výkon ho zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný nebol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len prokurátor) vzdal práva na podanie odvolania, no obžalovaný zahlásil do zápisnice odvolanie.

Podané odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Foltána písomným podaním doručeným okresnému súdu 10. júna 2020, v ktorom uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom nestotožňuje. Poukázal na svedecké výpovede svedkov L. F., A. T., Ing. M. W. a A. Z., ktoré po obsahovej stránke v texte rozviedol.

Zo svedeckej výpovede L. F. na hlavnom pojednávaní z 30. septembra 2019 podľa neho vyplýva, že: „Pracujem na tom mieste ako zamestnanec Slov-Maticu, mojou úlohou je obsluhovať stroje aj bar. Do automatov som mala prístup a z automatov sme vyberali peniaze -2 krát týždenne pri inventúre, keď sme sa menili s kolegyňou. Okrem mňa tam mala prístup do automatov aj pani T. aj pán W.. Herrňa začínala najprv s menej automatmi, naposledy už mala 12 automatov. Výhry sme vyplácali zo sumy asi 2000,- Eur, ktorá pochádzala možno z tržieb, možno z inventúry, sa vybrala z automatov, neviem sa k tomu vyjadrovať, proste to boli peniaze na to určené, ktoré sa každý deň dopĺňali. Nevieť kto tam tieto peniaze dával, nikdy som pri tom nebola, neviem či to bol pán A. alebo pán W.. Nevieť, či sa pri inventúre, ktorú som robila ja s kolegyňou zistili nejaké schodky. Do automatov som mala prístup ja s kolegyňou T., pán W. a servisák, o iných ľuďoch neviem. Od kedy mal kľúče pán W. sa stroje otvárali častejšie, aby sa z nich vybrali peniaze na vyplácanie výhier. Pri mesačných inventúrach dával obžalovaný hotovosť pánovi W.. Nevieť odkiaľ pochádzala táto hotovosť.“

Zo svedeckej výpovede A. T. na hlavnom pojednávaní 30. septembra 2019 vyplýva, že: „Automaty otvárali okrem mňa a kolegyne F., technik a obžalovaný. Výhry do 5000 € sa vyplácali v hotovosti na mieste, v prípade, že nebola k dispozícii hotovosť na vyplatenie tejto výhry, som volala pánovi W., ktorý buď došiel a keď alebo1 ochotný dôjsť, tak sa výherca dostavil po výhru na druhý deň. Nepamätám, si či som niekedy výhercu vyplatila tak, že som vybrala peniaze priamo z automatu.“

Na otázky obhajcu svedok odpovedal: „Kľúče od strojov sa nachádzali v zadnom sklade v takej taške. Tento sklad bol zamknutý a kľúče boli schované v šuplíku. Stroje chodili opravovať technici tak často ako bolo treba keď sa pokazili. Hotovosť v strojoch sme po oprave nekontrolovali.“

Na otázky obžalovaného svedok odpovedal: „Zriedka kedy sa otvárali stroje aj počas prevádzky, myslím, že keď nastala tá situácia, že nebolo dosť peňazí na vyplatenie výhry.“

Zo svedeckej výpovede Ing. M. W. na hlavnom pojednávaní 9. decembra 2019 vyplýva, že: „S obžalovaným spolupracujeme asi od roku 2013, oslovil ma, že chce otvoriť herňu s automatmi v Sládkovičove. To sme aj od 01.01.2014 spustili, spočiatku, bola spolupráca výborná, obžalovaný bol nápomocný a podával nadštandardné odvody, tým pádom aj z našej strany mu bolo vychádzané v ústrety, čo sa týka servisu a reklamných vecí. Problémy začali v júli 2017 keď z nejakého dôvodu nesedeli odovzdané peniaze s výkazmi, ktoré som si nahral z automatov do notebooku, chýbalo vtedy asi 9000 €, keď bol s tým obžalovaný konfrontovaný povedal, že tie peniaze nemá lebo potreboval na rekonštrukciu, viem, že sa ta opravovala kotolňa a priestory sa maľovali, no s týmto firma nemá nič spoločné a sú to jeho náklady.“

Obžalovaný poukázal aj na to, že v roku 2017 mu Ing. M. W. oznámil, že zákon vyžaduje zvýšenie počtu automatov na 12, na čo obžalovaný nemal aktuálne kapacitu, čo sa týka priestoru. Keďže bolo potrebné jeho priestory v tejto nadväznosti rozšíriť uzavrel s Ing. M. W. ústnu dohodu, že sa to vykoná na ich náklady. Rozšírenie ho stálo 15 000 eur, keďže bolo treba kúpiť alarm, odsávanie, bezpečnostné dvere aj okná. Následne obžalovaný poslal predbežnú faktúru Ing. M. W., ale poškodený mu nič nezaplatil.

Tvrdenie okresného súdu, že dohoda medzi obžalovaným a poškodeným neexistuje je v tejto rovine nereálna, nakoľko táto dohoda musela existovať medzi obžalovaným a poškodeným, keďže to potvrdil aj svedok A. Z. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní realizovanej 27. januára 2020, keď svedok uviedol, že „Prerábka Vám nebola preplatená zo Slov-maticu preto, že ste ju dostatočne nevydokladoval a taktiež predchádzajúca dohoda nebola dostatočne určitá, že akým spôsobom sa má na tom poškodený podieľať a čo všetko sa má robiť.“

Odôvodnenie rozsudku považuje obhajoba za nedostatočné, lebo okresný súd sa v nedostatočnej miere zaoberal argumentmi obhajoby, ale aj ostatnými okolnosťami významnými pre rozhodnutie v merite tejto veci, na ktoré poukázal v tomto odvolaní. Je toho názoru, že napádaný rozsudok nie je založený na náležite zistenom skutkovom stave, ako to vyžadujú príslušné ustanovenia Trestného poriadku.

Ďalej obžalovaný namietal, že 27. januára 2020 na hlavnom pojednávaní navrhol výsluch zamestnancov prevádzky, a to L. W., ktorá dôkladne poznala režim, ako to fungovalo v predmetnej prevádzke a tiež aj prístup pána Ing. M. W. k peniazom. Ďalej navrhol aj výsluch ďalších dvoch svedkov A. a N., išlo o technikov strojov, ktorí by vedeli objasniť skutočnosť, akým spôsobom sa vyberali peniaze a kto mal k nim prístup. Napadnutý rozsudok preto považuje za predčasný.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, obžalovaný uviedol, že na vyvodenie trestnej zodpovednosti za trestný čin sprenevery podľa § 213 Tr. zák. nestačí len zistenie, že mu boli zverené peňažné prostriedky a ich neodvedením v súlade s mandátnou zmluvou bola spôsobená poškodenému škoda vo výške 15 494,44 €, lebo znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu vyžadujú, aby si ako páchatel zverené cudzie veci dané mu do dispozície prisvojil úmyselne. Vyžaduje sa teda úmyselná forma zavinenia, ktoré ale podľa jeho názoru dosiaľ vykonaným dokazovaním preukázaná nebola.

Ďalej obžalovaný vytýkal, že zápisnica o hlavnom pojednávaní z 27. januára 2020, na ktorej bol aj vyhlásený rozsudok je do súčasnej doby neúplná, nakoľko nebola doplnená v časti záverečnej reči obhajcu obžalovaného. Na mieste záverečnej reči sa v skratke uvádza len toľko, že: „dopíše sa zo zvukového záznamu.“

Výrok o treste obžalovaný vytýkal, že je neprimerane prísny. Nestotožňuje sa s úvahou súdu, že jeho postoj má zakladať dôvod na uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Okresný súd vôbec nezohľadnil, že on v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že žije v spoločnej domácnosti s družkou a maloletým synom, že družka pracuje na tri zmeny, že jeho matka je liečená a dispenzarizovaná internistom aj kardiológom - pre ICHS s AP- CC III. stp. primárnej koronárnej intervencii (viď. lekárska správa- Nález - od MUDr. S. A.), pričom nepodmienečný trest by predstavoval značný zásah do jeho života, ako aj do života jeho najbližšej rodiny.

V ďalšej časti odvolania obžalovaný namietal, že okresný súd nerozhodol o nároku na náhradu škodu napriek tomu, že si ju poškodený uplatnil riadna a včas, čo samotný okresný súd skonštatoval.

V konečnom návrhu obžalovaný žiadal, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e) Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal rozhodol.

Prokurátor sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 20. júla 2020.

Za účelom prejednanja odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia najskôr na 7. januára 2021, potom na 4. marca 2021, ktoré však boli zrušené vzhľadom na opatrenia prijaté v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19. Následne bol termín verejného zasadnutia určený na 6. mája 2021, na ktorý sa dostavili prokurátor a obhajca obžalovaného JUDr. Ján Foltán. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti obžalovaného, ktorý s týmto postupom výslovne súhlasil. Verejné zasadnutie sa konalo aj v neprítomnosti poškodeného, ktorý sa napriek riadnemu upovedomeniu na verejné zasadnutie nedostavil.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedoplňoval, nakoľko v tomto smere žiadne návrhy neboli.

Prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a zákonný, preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť. Obhajca obžalovaného JUDr. Ján Foltán sa pridržiaval písomne podaného odvolania a dôvodov v ňom uvedených. Tiež poukázal na fakt, že prokurátor na hlavnom pojednávaní v záverečnej reči navrhol uložiť obžalovanému iba podmienený trest a rozhodnúť o náhrade škody, preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží primeraný podmienený trest, eventuálne s povinnosťou náhrady škody.

Podľa § 315 Tr. por. o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba - obžalovaný, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

K výroku o vine

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo výroku o vine, obžalovaný v odvolaní namietal len fakt, že v zápisnici z hlavného pojednávania z 27. januára 2020 nebola prepísaná záverečná reč jeho obhajcu. Podľa krajského súdu síce ide o chybu, no táto je jednak odstrániteľná, no predovšetkým sa na zákonnosti konania ako celku nijako neprejavila. Podstatné totiž z pohľadu zachovania obhajobných práv obžalovaného je, že okresný súd priestor na záverečné reči stranám riadne poskytol v poradí predpokladanom Trestným poriadkom, pričom obžalovaný mal na záver právo posledného slova, ktoré aj využil. Okresný súd sa teda odobral na záverečnú poradu pod vplyvom prednesených záverečných rečí a posledného slova obžalovaného.

Iné chyby konania obžalovaný v odvolaní nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vykonané dôkazy následne v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správneému záveru o vine obžalovaného. O správnosti a úplnosti skutkových zistení, ako aj o vine obžalovaného nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti. V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. následne okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Zdôvodnil aj to, prečo odmietol vykonať obžalovaným navrhnuté dôkazy v

podobe výsluchov svedkov A., N. a W.. Rovnako sa okresný súd venoval aj obhajobným námietkam obžalovaného, na ktoré poskytol odpovede. Krajský súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje a v podrobnostiach naň poukazuje bez potreby vecne správne argumenty opakovať.

Pokiaľ ide o kľúčovú odvolaciu námietku obžalovaného, že mu vina riadne nebola preukázaná, táto je nedôvodná. Aj krajský súd je toho názoru, že vina obžalovaného bola vykonaným dokazovaním preukázaná bez akýchkoľvek pochybností, keďže zo spáchania skutku ho priamo a kontinuálne (od začiatku trestného stíhania) usvedčujú svedkovia M. W. a A. Z., o ktorých dôveryhodnosti nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti.

Svedok M. W. vo výpovedi jasne uviedol, že tržby mu odovzdával obžalovaný, tak raz za rok sa možno stalo, že mu tržby dala L. F.. Svedok tiež uviedol, že obžalovanému schodky (ďalej tiež manká) pri stretnutiach opakovane vytýkal, upozorňoval ho, že manká treba doplatiť, dohodol s ním splátkový kalendár na dlh, ktorý obžalovaný ignoroval, následne to svedok na jeseň 2017 oznámil nadriadenému A. Z., ktorý mal s obžalovaným ďalší pohovor a navrhol mu ďalší splátkový kalendár, pričom obžalovaný svedkovi k príčine schodkov uviedol, že peniaze potreboval na prerobenie herne, ako aj na živobytie. Svedok M. W. ďalej uviedol, že obžalovanému zobral obslužné kľúče, ktorým sa dalo dostať k hotovosti vo videotermináloch až dňa 1.2.2018 z dôvodu, že ani za január 2018 nesedeli peniaze s mesačným výkazom. Dodal, že v tom čase už s ním obžalovaný odmietal komunikovať, zrejme kvôli vytýkaným schodkom, tak s ním komunikoval sprostredkované cez jeho priateľku svedkyňu L. F., pričom naďalej sa strácali v herni peniaze určené na vyplácanie výhier hráčov, tak s obžalovaným nakoniec ukončili spoluprácu.

Svedok A. Z. zhodne uviedol, že na jeseň 2017 mal kvôli mankám pohovor s obžalovaným, ten mu uviedol, že má finančné problémy a peniaze potrebuje pre seba, preto im ich neodviedol. Dohodli sa, že obžalovaný začne od januára 2018 dlh splácať, v prevádzke sa zaviedla tzv. nútená správa, zobrali mu kľúče od strojov, mal prístup už len k prevádzkovému kapitálu na vyplácanie výhier, no aj z tejto sumy obžalovaný uberal, dlh nesplácal, preto s ním zmluvný vzťah v marci 2018 ukončili. Nepriamo vinu obžalovaného potvrdili aj svedkyne L. F. a A. T., ktoré obe potvrdili, že síce mali prístup k peniazom vo videotermináloch, s peniazmi aj manipulovali, ale ony nikdy žiadne schodky nemali, vždy im peniaze sedeli.

Ak týmto usvedčujúcim výpovediam svedkom priradíme listinné dôkazy, najmä mandátnu zmluvu a mesačné hácky herne (ďalej len hácky), z ktorých vyplývajú manká za mesiace júna 2017 až marec 2018, tak o vine obžalovaného nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti.

Je síce pravdou, že za niektoré mesiace hácky za spoločnosť Pedan s.r.o. podpísala svedkyňa L. F., konkrétne išlo o hácky za mesiace august 2017, november 2017 a január 2018, avšak všetky ostatné hácky od júna 2017 až do marca 2018, na ktorých boli sústavne vykazované manká, podpisoval za spoločnosť Pedan s.r.o. výhradne obžalovaný, z čoho je evidentne zrejmé, že si bol predmetných schodkov veľmi dobre vedomý. Zvlášť v situácii, keď mal v zmysle mandátnej zmluvy za herňu ako prevádzkovateľ zodpovednosť, trávil v nej veľa času a svedkyňa L. F. bola jeho priateľka, o čom vypovedal svedok M. W.. Z tohto pohľadu obrana obžalovaného, že „on schodky nespôsobil, bol to asi svedok W., on si ich nevie vysvetliť“ a tiež, že „nevie, prečo by mal zodpovedať za schodky podpísané niekým iným“ vyznieva jednoznačne tendenčne. Logicky predsa ak by mal obžalovaný výhrady k zisteným schodkom v rámci mesačných zúčtovaní tržieb, tak by mesačný hárok herne neodobril vlastnoručným podpisom (pravosť podpisov obžalovaný v konaní nespochybňoval - pozn. súdu), ale by proti zisteným schodkom rázne brojil resp. ich reklamoval, prípadne by podnikol v tomto smere iné právne kroky ako napr. pohovory so zamestnancami herne, ak mal podozrenie, že to oni berú peniaze alebo by podal trestné oznámenie na neznámeho páchatela tak, ako to vedel spraviť na konci marca 2018 za krádež prevádzkovej hotovosti dňa 25.3.2018 okolo 20,45 hod. v priestoroch herne. V tomto smere treba uviesť, že obžalovaný v rámci svojej procesnej obrany v tomto konaní ani len netvrdil, že by u poškodeného manká za mesiace jún 2017 až marec 2018 akokoľvek reklamoval, pričom takúto skutočnosť nespomenul ani žiaden z vypočutých svedkov.

Správne okresný súd poukázal aj na to, že vyššie opísanej obrane obžalovaného, že žiadne peniaze nespreneveril, odporuje iná línia jeho obrany, že mal na spreneverenú finančnú hotovosť nárok, nakoľko mal s poškodeným dohodu o úhrade nákladov na rozšírenie herne z dôvodu, že od januára 2018 bolo potrebné v zmysle zákona navýšiť v herni počet videoterminálov, ktorú ústnu dohodu poškodený nedodržel a vstupný kapitál a náklady prerobenia herne mu nerefundoval. Tu správne okresný súd uzavrel, že vykonaným dokazovaním existencia takejto dohody preukázaná nebola.

To, že podľa obžalovaného existencia dohody vyplynula z výpovede svedka A. Z. nie je pravda. Ide o účelové hodnotenie výpovede tohto svedka, ktorý síce na otázku obžalovaného uviedol, že „Prerábka Vám nebola preplatená zo Slov-maticu preto, že ste ju dostatočne nevydokladoval a taktiež

predchádzajúca dohoda nebola dostatočne určitá, že akým spôsobom sa má na tom poškodený podieľať a čo všetko sa má robiť“ no následne dodal aj to, že „obžalovaný mu rekonštrukciu len spomínal, no nedal žiadnu konkrétnu ponuku ako to má stáť a akým spôsobom sa má na tom SLOV-MATIC podieľať“ a svedok to uzavrel tým, že „nehnutelnosť je majetkom obžalovaného a jedná sa o investíciu do majetku obžalovaného a že nájom mu osobitne za priestory neplatili, bolo to pokryté odmenou v zmysle zmluvy.“ Svedok teda jasne uviedol, že poškodený nemal záujem investovať do cudzieho majetku a žiadna konkrétna dohoda o preplatení investícií v tomto smere nebola.

O tendenčnosti tejto obrany obžalovaného svedčí nakoniec aj jeho vyjadrenie k listinnému dôkazu - mandátnej zmluve, že ak v mandátnej zmluve nie je uvedené, že mu pokrývajú prerábku priestorov, tak to platí podľa neho zo zákona. A práve v tom je vidieť účelovosť jeho obrany, lebo najskôr tvrdil, že o refundácii mali s poškodeným ústnu dohodu, no keď sa táto v konaní nepreukázala, tak začal tvrdiť, že povinnosť refundácie poškodenému vyplýva z mandátnej zmluvy a po jej oboznámení na HP, keď v nej žiadna takáto povinnosť zakotvená nebola, otočil a uviedol, že poškodený mal túto povinnosť podľa neho zo zákona. Tu správne okresný súd poukázal na to, že žiaden zákon takúto povinnosť neustanovuje a z povahy veci (išlo o obchodnoprávny vzťah dvoch rovnocenných partnerov v súkromnej sfére - pozn. súdu) ani nemohol.

Pokiaľ ide o prezentované odvolacie námietky, k nim považuje krajský súd za potrebné dodať, že sa primárne týkali hodnotenia vykonaných dôkazov, ktoré obžalovaný hodnotí odlišne než okresný súd, vo svoj prospech. K tomu je potrebné uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadí jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Pokiaľ ide o zvyšnú časť odvolacích námietok, tieto podľa názoru krajského súdu nie sú pre posúdenie tejto veci kľúčové, preto na ne obžalovanému nie je potrebné dávať špecifické odpovede, nakoľko také odpovede sa vyžadujú len na argumenty, ktoré sú posúdenie merita veci rozhodujúce.

Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine za nedôvodné.

K právnej kvalifikácii skutku

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Keďže v dvojinštančnom konaní tvoria rozhodnutia súd prvého a druhého stupňa vzájomnú jednotu, chýbajúcu argumentáciu krajský súd sám napravil.

Podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 213 ods. 2 písm. a) Tr. zák., odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu.

Podľa § 130 ods. 3 Tr. zák., zverenou vecou sa na účely tohto zákona rozumie vec vo vlastníctve inej osoby, ktorú má páchatel na základe zmluvy v oprávnenom užívaní alebo z dôvodov plnenia určitých úloh

podľa dispozície jej vlastníka v držbe so záväzkom použiť ju len na dohodnutý účel alebo za dohodnutých podmienok ju vlastníkovi vrátiť.

Trestného činu sprenevery sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená a takým činom spôsobí na cudzom majetku aspoň malú škodu. Cudzía vec je zverená páchatelovi, ak je mu odovzdaná do faktickej moci spravidla s tým, aby s vecou nakladal určitým spôsobom. Skutková podstata trestného činu sprenevery pritom nevyžaduje, aby osoba, ktorá vec páchatelovi zverila, bola jej vlastníkom (R 67/1954). Páchatel si potom prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, ak s vecou naloží v rozpore s účelom, pre ktorý mu bola táto vec daná do opatrovania alebo do dispozície, a to spôsobom, ktorý zmarí základný účel zverenia. Prisvojením veci sa rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou.

Obžalovaný svojím konaním opísaným v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., keď si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená. Zverenou cudzou vecou v tomto prípade boli finančné prostriedky z videoterminálov, ktoré v zmysle mandátnej zmluvy patrili poškodenému a obžalovaný bol povinný s nimi nakladať len spôsobom vyplývajúcim mu z mandátnej zmluvy, no nečinil tak, ale prostriedky si ponechával pre vlastnú potrebu. Týmto konaním spôsobil na majetku poškodeného, teda na cudzom majetku, škodu vo výške 13.321,01 €, ktorá kvalifikačne zodpovedá väčšej škode, keďže presahuje čiastku 2.660 €, avšak nedosahuje 26.600 € (§ 125 ods. 1 Tr. zák.). Obžalovaný konal ako trestne zodpovedný páchatel, pričom konal v priamom úmysle, lebo chcel porušiť záujem chránený Trestným zákonom. Trestná zodpovednosť obžalovaného ako konateľa právnickej osoby - spoločnosti Pedan s.r.o. sa odvodzuje od ust. § 128 ods. 8 Tr. zák.

Pokiaľ ide o rozsah činu, správna bola poznámka okresného súdu, že za spreneverenú sumu bolo potrebné považovať všetky obžalovaným prisvojené peniaze, nielen rozdiel medzi nimi a odplatom, na ktorú mal obžalovaný podľa mandátnej zmluvy nárok. Totižto všetky peniaze z videoterminálov boli vo vlastníctve poškodeného, ktorý až následne na základe ich mesačného zúčtovania mal rozhodnúť o odplate pre obžalovaného za príslušný mesiac v zmysle mandátnej zmluvy. Inak povedané, obžalovaný v zmysle mandátnej zmluvy nebol oprávnený odplatu si sám z hotovosti patriacej poškodenému odoberať. Toto pochybenie v skutkových zisteniach ale nebolo možné napraviť, nakoľko tomu bráni zásada zákazu zmeny k horšiemu vyjadrená v ust. § 322 ods. 3 Tr. por., podľa ktorej v neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Keďže ide o prečin, bolo potrebné pozornosť venovať aj otázke materiálneho korektívu. Vychádzajúc z kritérií uvedených v § 10 ods. 2 Tr. zák. dospel krajský súd k záveru, že stupeň závažnosti konania obžalovaného najmä vzhľadom na spôsobený následok (väčšiu škodu) je vyšší ako nepatrný. V situácii, keď obžalovaným spôsobená väčšia škoda je kvalifikačným znakom determinujúcim použitie vyššej trestnej sadzby, by podľa krajského súdu nebolo aplikačne správne konštatovať, že stupeň závažnosti spáchaného prečinu je nepatrný.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že u neho absentuje zavinenie, ide opäť o námietku nedôvodnú.

Zavinenie, je najvýznamnejším znakom subjektívnej stránky trestného činu a tvorí jej obligatórnu súčasť. Bez zavinenia nieť trestného činu, ani trestu. Inak povedané, trestnosť činu a trestná zodpovednosť páchatela je založená na zavinení. Zavinenie ako také je definované ako vnútorný, psychický vzťah páchatela k podstatným prvkom trestného činu a tvoria ho dve zložky, vedomostná a vôľová. Podľa prítomnosti vôľovej zložky v zavinení páchatela sa ďalej rozlišuje zavinenie úmyselné a zavinenie z nebanlivosti. Úmyselné zavinenie predpokladá existenciu zložky vôľovej i vedomostnej. Keďže je zavinenie vnútorný, psychický vzťah, na jeho existenciu a formu možno usudzovať iba na základe konkrétnych (objektívnych) okolností, za ktorých mal byť trestný čin spáchaný a zo všetkých vykonaných dôkazov významných z tohto hľadiska. Pri zisťovaní okolností, významných pre záver o zavinení, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku.

Vykonaným dokazovaním bolo bezpečne preukázané, že obžalovaný vyberal peniaze z videoterminálov poškodeného a napriek tomu, že si bol plne vedomý toho, že všetky finančné prostriedky z videoterminálov sú vo vlastníctve poškodeného, čo bolo zrejmé z mandátnej zmluvy, tak tieto peniaze v rozpore s mandátnou zmluvou nevyúčtoval a neodovzdal poškodenému, ale ich použil pre vlastnú potrebu. Svedčia o tom mesačné hárky herne (v spise na č. l. 62 a nasl.), na ktorých opakovane podpisoval vykazované schodky, teda je vylúčené, že by o mankách nevedel.

Ak na základe vyššie uvedených faktov hodnotí zavinenie objektívny pozorovateľ, musí dospieť k jedinému záveru a síce, že priamy úmysel podľa § 15 písm. a) Tr. zák. obžalovaného obohatiť sa na

úkor poškodeného tým, že si prisvojí časť jeho finančných prostriedkov, ktoré mu boli zverené, bol nepochybne daný.

Z prezentovaných dôvodov vyhodnotil odvolací súd námietky obžalovaného ohľadom absencie zavinenia ako nedôvodné.

K výroku o treste

Keďže bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného a krajský súd tento výrok nezrušil, postupom podľa § 317 ods. 2 Tr. por. preskúmal v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste, ktorý má vo výroku o vine svoj podklad.

Výrok o treste obžalovaný namietal v podstate len z hľadiska jeho prítomnosti, žiadne konkrétne nesprávnosti mu nevytýkal.

Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce tomuto výroku, obžalovaný mu žiadne chyby nevytýkal a krajský súd na základe vlastného prieskumu nezistil takú chybu, ktorá by odôvodňovala podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Naopak zistil, že okresný súd vykonal ohľadom výroku o treste dostatočné dokazovanie, pri ktorom postupoval v súlade s Trestným poriadkom.

Následne sa krajský súd pri prieskume tohto výroku zameril na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uloženého trestu. Súčasne však skúmal aj to, či nedošlo pri ukladaní trestu k chybe síce odvolaním nevytýkanej, ale odôvodňujúcej podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., no takú chybu nezistil. Uvedeným prieskumom ale krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného čo do výroku o treste je dôvodné, nakoľko uložený trest je pre obžalovaného neprimerane prísny.

Vo všeobecnosti treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohánka páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pokiaľ ide o princíp proporcionality v trestaní, tak krajský súd poukazuje na závery vyplývajúce z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011, podľa ktorých neprimerane prísne (ale samozrejme i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutým predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská indivi-

dualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu (pozri rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011).

Rešpektujúc vyššie uvedené východiská pre ukladania trestu, zohľadňujúc účel trestu a jednotlivé hľadiská pre jeho ukladanie upravené v ust. § 34 ods. 4 Tr. zák., dospel krajský súd k záveru, že okresný súd správne zistil, že u obžalovaného nie sú dané žiadne poľahčujúce, ale ani priťažujúce okolnosti. Poľahčujúcu okolnosť, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život (§ 36 písm. j) Tr. zák.) obžalovanému nebolo možné priznať, nakoľko sa v minulosti opakovane dopustil trestného činu.

Na tomto konštatovaní nič nemení fakt, že v poradí prvé odsúdenie evidované v registri trestov GP SR je takého charakteru, že sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený a v prípade druhého trestného činu mu bolo trestné stíhanie prokurátorom podmiennečne zastavené na skúšobnú dobu, v ktorej sa osvedčil. Totižto samotná skutočnosť, že sa na obžalovaného hľadí, ako keby nebol odsúdený, neznamená, že by sa na neho malo hľadieť tak, ako keby sa skutok, za ktorý bol právoplatne odsúdený, vôbec nestal. Zákon totiž ustanovuje len fikciu neodsúdenia páchatel'a v dôsledku zahľadania odsúdenia, nie teda fikciu, že sa nestal skutok, za ktorý bol právoplatne odsúdený. Inak povedané, zahladením odsúdenia, alebo zákonnou fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel' spáchal trestný čin (R 71/1975). Fikcia zahľadania odsúdenia nebráni tomu, aby súd pri hodnotení možnosti nápravy prihliadol na skutočnosť, že páchatel' už v minulosti spáchal trestný čin, a z tejto skutočnosti vyvodil príslušné závery z hľadiska jeho sklonu k trestnej činnosti a jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom, možností jeho nápravy a podobne (R 10/1974).

Pokiaľ ide o druh trestu, krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že obžalovaného nie je možné potrestať alternatívnym druhom trestu k trestu odňatia slobody, nie však pre jeho postoj k trestnej činnosti, ale najmä pre rozsah trestného činu, ktorý ako kvalifikačný znak odôvodňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Pokiaľ ide o trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, tento bol okresným súdom uložený v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby od 1 roka až do 5 rokov a aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá stavu veci a zákonu.

Avšak na rozdiel od okresného súdu, dospel krajský súd k záveru, že výkon trestu odňatia slobody v prípade obžalovaného nielenže nie je nevyhnutý, ale uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne, najmä vzhľadom na jeho osobu.

Obžalovaný má v registri trestov GP SR evidované iba jedno odsúdenie z roku 1990, ktoré je toho času zahladené a jedno podmiennečne zastavenie trestného stíhania Okresnou prokuratúrou Galanta, kde sa 27.9.2002 osvedčil v skúšobnej dobe. Od roku 2002 sa žiadneho iného protiprávneho konania podľa zistení súdu až doposiaľ nedopustil (s výnimkou pár priestupkov v doprave), venoval sa podnikateľskej činnosti. Z uvedenej anamnézy vyplýva, že v osobe obžalovaného nejde o kriminálne narušenú osobu permanentne porušujúcu zákon, na ktorú by bolo potrebné dôsledne vplývať nepodmienečným trestom odňatia slobody. Pokiaľ okresný súd pri ukladaní nepodmienečného trestu akcentoval najmä nekritický postoj obžalovaného k súdnej trestnej činnosti, toto nemožno akceptovať, nakoľko jeho postoj nemožno povyšovať nad ostatné kritériá rozhodujúce pre uloženie zákonného a spravodlivého trestu v zmysle ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. Zvlášť ak je právom obžalovaného brániť sa v konaní spôsobom, akým sám uzná za vhodné.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel krajský súd k záveru, že v prípade obžalovaného je rozhodne možné účel trestu dosiahnuť aj trestom odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu, preto za splnenia podmienok predpokladaných v ust. § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu na 2 roky.

Takto uložený trest podľa názoru krajského súdu zodpovedá kritériám stanoveným v ust. § 34 Tr. zák., je tiež trestom primeraným a spravodlivým, ktorý v sebe obsahuje prvky tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného.

Tu sa žiada dodať, že pokiaľ chcel byť okresný súd dôsledný pri ukladaní trestu obžalovanému, mal mu jednoznačne uložiť trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť, nakoľko sa súdeného trestného činu dopustil v súvislosti s ňou. Práve tento druh trestu by bol z hľadiska prevencie trestom veľmi účinným, ktorý by zároveň splnil aj ochrannú funkciu.

Predmetnú chybu už ale krajský súd reparaovať nemohol, nakoľko mu v tom bráni už skôr spomínaná zásada zákazu zmeny k horšiemu vyjadrená v ust. § 322 ods. 3 Tr. por.

Inak povedané, v tomto prípade podal odvolanie len obžalovaný, preto mu nemohol krajský súd trest dodatočne sprísniť uložením ďalšieho druhu trestu. Avšak ani toto pochybenie okresného súdu samé o sebe neodôvodňuje iný náhľad krajského súdu na neprimeranosť pôvodne uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Z prezentovaných dôvodov krajský súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti rozsudku.

K absencii výroku o náhrade škody

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal absenciu výroku o náhrade škody, ide o námietku dôvodnú. Z pohľadu krajského súdu ide o ďalšie, tento krát flagrantné pochybenie okresného súdu, kedy opomenul rozhodnúť o nároku poškodeného na náhradu škody, hoci si poškodený svoj nárok riadne a včas uplatnil. Ani túto chybu už ale krajský súd reparaovať nemohol, nakoľko mu v tom opäť bráni spomínaná zásada zákazu zmeny k horšiemu vyjadrená v ust. § 322 ods. 3 Tr. por.

Inak povedané, pokiaľ absenciu tohto výroku nenamietal ani prokurátor, ani samotný poškodený odvolaním podaným v neprospech obžalovaného, tak len na podklade odvolania obžalovaného ju nie je možné napraviť, zvlášť keď je táto chyba obžalovanému jednoznačne na prospech.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.